

Till DalaVeteraner Inför Påsken 2021

Tankar från en OL-entusiast i självvald karantän.

Här kommer några äggande tankar att försjunka i under Stilla veckan. Om nu veteranorienterare kan vara stilla? Betänk att förr i tiden så firade man när det var helgdagar, och ansträngde sig under vardagarna. Var dag har ju förstås sin tid, som di gamle vise sagte.

Våra yngre medmänniskor bestämmer ju idag över vad vi äldre får och bör göra. Hur ung bör man vara för att veta bäst? Är okänd vetenskap mer pålitlig än gammalt sunt bonnförnuft?

Allt nog och emedan (= skit samma).

Om jag nu känner mig mer lycklig i skogen än att sitta hemma vid TV/datorn, så tänker jag fortsätta springa runt som en stolle och leta OL-skärmar, gärna i nya marker där jag inte hittar så bra. Skulle jag då råka se en likartad lycksökare, så undviker jag närkontakt med denne (minst 2 m). OM vi söker samma skärm så har jag förnuftet att låta min frände stämpla före mig.

För min del är det inte avgörande om jag kan jämföra min springtid med några andra, kallade konkurrenter eller kollegor, som jag betraktar som mina vänner med likartat intresse.

Är stimulansen, och kicken, större om man får ”tävla” med tidtagning? Hur skall i så fall ”rättvisa” förhållanden ordnas? Baserat på ålder, rörlighet, löpförmåga, synskärpa, mental kapacitet, eller något annat. Tävlingsklasser har väl definierats olika under årens lopp.

Veteraner på hela ”litta kulan”! Föreningen Eder i glädjen att få vara ”barnsliga” och leta skatter i skogen. Låt oss bjuda varandra på skärmetning med kartors hjälp. Invitera alla som vill komma till era hemmamarker att leta skärmar.

Lägg ut några banförslag för egen utskrift från Nätet.

Lägg in banorna i Livelox så man kan se om man själv och andra gjort rätt.

Lägg till ett välkommen och Lycka till!

/Anders Claesson

PS. När denna pandemi ebbar ut kan vi åter utforma vår ”tisdagsövningar som de alltid varit”, ända tills nästa pandemi dyker upp. DS.